

3

IN HET dossier van Martha Mulder – de inhoud was zoals verwacht teleurstellend – zaten wat krantenknipsels van onze concurrenten en een foto van Martha: een frêle blondine met sprankelende bruine ogen. Ze zag er fris, gezond en gelukkig uit. In haar glimlach trok ze haar lippen zo ver op dat haar tandvlees te zien was en ze hield haar hoofd een beetje schuin waardoor haar blik als licht spottend geïnterpreteerd kon worden. Ze stond voor een huis; een spuuglelijk bouwsel opgetrokken uit donkerbruin hout. Er zat ook een korte beschrijving van Quisco bij. Naast beknopte informatie over de ligging en over de stichter van het plaatsje – ene Jeremiah Quisco – begreep ik dat de teller nu op 1552 inwoners stond. Op het exacte moment dat ik dat getal in mijn hoofd had, passeerde ik het plaatsnaambord en trapte mijn rem in.

Het rook naar smeltend asfalt en gedroogd gras. De gebarsten, wit uitgeslagen weg strekte zich voor en achter mij uit in de trillende lucht en kliefde de zanderige vlakke doormidden. Ik trok

mijn pet over mijn ogen, kneep in mijn neus en liep naar het bord. Er stond geen welkom in Quisco op, maar alleen Quisco. Apart, want het was de gewoonte met zo'n bord bezoekers te verwelkomen. Maar dat was niet de reden waarom ik zo abrupt was gestopt.

Ik deed mijn zonnebril af, drukte mijn wijsvinger op het laatste cijfer van het inwoneraantal en bekeek mijn vingertop. Naast het papiersneetje dat ik mezelf gisteren had toegebracht, zat zwarte verf. Ik wreef de toppen van mijn duim en wijsvinger tegen elkaar en keek nog eens goed naar het nummer. Onder de pas geschilderde 1 was de 2 nog net zichtbaar. Waar de andere cijfers sierlijk en zorgvuldig uitgelijnd waren, was de 1 slordig aangebracht en de streep eronder iets naar links doorgeschoten.

Ik speurde de weg af die in de verte in een stip eindigde. Hij was leeg. Toch had iemand kortgeleden het getal waar mijn vingerafdruk nu pontificaal op stond, aangepast. Ik vond het een vreemde en harteloze actie. Martha Mulder werd iets meer dan een week vermist, maar dat wilde niet zeggen dat ze dood was, noch dat ze Quisco had verlaten.

Ik nam aan dat dit naambord ooit door Jeremiah Quisco de grond in was geslagen, want het zag er eeuwenoud uit. Het hout was overdwars gespleten in een starre glimlach en werd door vijf roestige krammen bijeengehouden. De plattegrond van Quisco was van een aandoenlijk amateurisme, uitgevoerd in overwegend blauwe en groene tinten. De zee stroomde langs de landtong en op de bibberige horizon balanceerde een bootje. Smalle lichtbruine strepen moesten de wegen voorstellen, donkergroene stippen de bomen en precies in het midden van de platte-

grond was een huis afgebeeld. In de linkerbovenhoek stond een kinderlijk portret van een man met donkere ogen, een lange baard en een hoed. Boven zijn hoofd zijn initialen: J.Q.

Een schaduw viel over me heen en ik keek omhoog. De roofvogel vloog rechtdoor en keerde met een ruime bocht. Recht boven mijn hoofd slaakte hij een kreet en verdween met een zwiep van zijn vleugels.

Na een paar kilometer veranderde de woestijn in een rotsachtig landschap en versmalde de weg tot één rijstrook. Het asfalt eindigde zo plotseling dat mijn bumper met een klap op de onverharde weg knalde. Tegelijkertijd viel de radiozender uit. Ik draaide aan de tuningknop, maar hoorde alleen maar ruis.

Naarmate ik vorderde, werden de vlaktes links en rechts van mij steeds smaller tot ik op een gegeven moment tussen twee ravijnen door reed. Mijn dieptevrees sloeg toe. Terwijl ik mijn ademhaling onder controle probeerde te houden, concentreerde ik me op de weg, die zich na een paar kilometer verbreedde. Weer reed ik tussen twee vlaktes door, alleen was de woestijn hier niet rood, maar zandkleurig. Bij die observatie begon mijn rechterarm onbedaarlijk te trillen. Ik haalde mijn hand van het stuur en liet hem in mijn schoot rusten. Mijn aandoening was door meerdere artsen onderzocht, maar niet één kon uitsluitsel geven over de oorzaak van die spastische beweging die onverwacht kwam opzetten en na een paar minuten weer verdween.

Toen ik Quisco naderde, zag ik tot mijn verbijstering dat het plaatsje omringd was door groen. Die overdadige beplanting druiste in tegen alle ecologische wetten en maakte Quisco tot een

oogstrelende oase in een droog en dor landschap. Het bevreedde mij dat in het dossier geen melding stond van dit unieke verschijnsel. Terwijl ik verbaasd om mij heen keek, reed ik Quisco binnen en draaide mijn raampje open. De wind streek liefdevol over mijn gezicht en de zon brandde op mijn onderarm. Traag reed ik door de stille straten en ving hier en daar een glimp op van een wit huis achter het dichte groen. Ik reed onder een rij eeuwenoude platanen door en kwam uit op een plein omgeven door witte gebouwen. Zo te zien waren alle facilitaire voorzieningen op deze plek samengebracht. Ik zag een paar winkels, en ook het stadhuis was hier gevestigd. Tegen het gebouwtje ernaast leunde een ladder. De man die erop stond, vervolmaakte met zijn kwast de K van het woord BIBLIOTHEEK. In het midden van het plein was een kleine rotonde met daarop een metershoog standbeeld van Jeremiah Quisco die ik herkende van het plaatsnaambord. Vanonder zijn borstelige bronzen wenkbrauwen keek hij op mij neer. De naam-bordjes op de paal die hij met twee handen vasthield, wezen naar de wijken waar de wegen die op het plein uitkwamen naartoe leidden.

Ik wist dat want toen tante Selma mij had laten weten hoe ik bij haar huis moest komen, vertelde ze dat ik op het plein het bordje zou vinden dat de richting naar haar woonwijk Prudentia aangaf. De andere wijken heetten Justitia, Temperantia en Fortitudo. Ik vroeg me af of de inwoners de vier kardinale deugden aan Jeremiah toeschreven of aan zichzelf.

Ik passeerde een eetgelegenheid en aangezien ik te vroeg was – ik had Selma gezegd dat ik in de namiddag zou arriveren – leek het me een goed idee daar wat tijd door te brengen. Dan kon ik

meteen met de lokale bevolking kennismaken. Ik reed de enige vrije parkeerplaats op, pal voor de deur, en bekeek de gevel waar in zwierige pistachekleurige letters ETEN & DRINKEN op stond. Mijn ogen gleden naar beneden en instinctief maakte mijn hoofd een achterwaartse beweging. Vanachter de ramen keken de klanten me stoïcijns en met malende kaken aan.

Ik onderdrukte de neiging met gierende banden weg te rijden – een reactie die mij verbaasde want ik was niet angstig aangelegd – en terwijl ik uitstapte voelde ik hun taxerende blikken. Ik mat mezelf een doelbewuste houding aan en nam de trap treden naar de ingang. Op het moment dat ik de deur opentrok, verstomden de gesprekken. Ik hoorde de luxaflex tikken tegen de deur die achter mij was dichtgevallen, trok mijn pet van mijn hoofd, duwde mijn zonnebril omhoog en liep naar de bar. De geur van koffie en geroosterd brood, die in een andere context altijd een kalmerende uitwerking op mij had door de associatie met een doodnormale dag uit mijn leven, maakte mij nu onrustig. Vriendelijk knikte ik naar de aanwezigen en wees naar een lege kruk.

‘Pardon. Is deze vrij?’ vroeg ik aan de mannen die aan weerszijden zaten. Het viel me op dat mijn stem klonk alsof ik de baard in de keel had, en ik kuchte. De mannen keken elkaar aan, toen naar mij, knikten simultaan en bogen zich over hun bord. Om mij heen werden gesprekken en handelingen hervat.

‘Dank u.’ Mijn stem klonk nog steeds als die van een kind. Ik kuchte weer, ging op de met rood nappaleer bekleedde kruk zitten en trok de menukaart naar me toe die, bezwijkend onder de druk van het aanbod, kromgebogen in een metalen houder stond.

Ik keek naar de woorden zonder ze in me op te nemen en hoorde lichte voetstappen mijn kant opkomen.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg een vrouwenstem.

Ik toverde een glimlach op mijn gezicht, liet de menukaart zakken en keek recht in de brillenglazen van een extreem dikke man. Zijn derde onderkin eindigde in de hals van zijn T-shirt. Op zijn borst stond het logo van de lunchroom: een omgevallen buffelhoorn waar allerlei etenswaar uit rolde. Daaronder zat een naamspeldje dat deels wegviel in een plooi van zijn shirt. Ik las ‘rry’ en gokte op Barry. Opvallend was dat Barry niet zweette, noch rood of buiten adem was. Zijn gewicht leek hem niet te deren. Ook zijn bril sprong in het oog, de glazen zo dik dat ze zijn ogen onnatuurlijk groot maakten. Nadat ik koffie had besteld en hem zei dat ik de kaart nog even wilde bekijken, liep hij met een zwevend loopje en licht heupwiegend bij me vandaan. Hij kwam me op de een of andere manier bekend voor. Ik merkte dat ik hem met halfopen mond nastarde dus wendde ik mijn ogen af en klapte mijn mond dicht.

‘U bent nieuw hier.’ Het kwam van de man links van mij die net een stuk van zijn uitsmijter afsneed.

‘Ja. Ik kom net aan.’

Hij nam een hap, plukte een strengetje gesmolten kaas uit zijn mondhoek, keek ernaar en stopte het in zijn mond. Onder het kauwen tikte hij met zijn vork tegen zijn lippen, terwijl hij me nietszeggend aanstarede. Na de laatste slikbeweging van zijn adamsappel vroeg hij: ‘Eerste keer?’

‘Ja.’

Hij boog zich over zijn bord en sneed weer een stuk af. ‘Dan

heet ik u van harte welkom. Wat brengt u naar Quisco?’

‘Ik kom logeren. Bij mijn oudtante.’

‘En wie mag dat dan wezen?’ Zorgvuldig bracht hij de hap naar zijn mond.

‘Mevrouw Le Bon.’

De man stopte halverwege zijn handeling. Tergend langzaam scheurde het met ei doordrenkte stuk brood doormidden en het belandde met een zompig geluidje op zijn bord. ‘Sorry, maar... oudtante? Van u? Selma?’

‘Ze is de zus van mijn oma.’

‘Vreemd. Ze heeft nooit iets verteld over familie.’ Hij nam de halve hap en kauwde nadenkend. ‘Vertel eens. Hoelang blijft u bij ons?’

Onderweg hiernaartoe had ik besloten niets los te laten over het artikel dat ik van mijn chef moest schrijven, want de kans was groot dat de gelederen zich direct zouden sluiten. ‘Dat weet ik nog niet. Ik kom wat uitrusten. Ik heb nogal wat meegemaakt, ziet u, en...’

‘Dan bent u bij ons in goed gezelschap,’ zei hij en trok zijn bord naar zich toe op een manier waaruit bleek dat ons gesprek was beëindigd. Ik richtte mijn blik weer op de menukaart. Het viel me nu pas op dat er geen prijzen bij de gerechten stonden.

‘Heeft u een keus kunnen maken?’ tetterde de castratenstem van Thierry onverwachts in mijn oor.

Ik wees naar het bord van mijn buurman. ‘Dat ziet er goed uit, doet u mij ook maar een uitsmijter.’

‘Zonnige zijde naar boven?’

‘Pardon?’

Thierry sloeg zijn ogen ten hemel. ‘De dooier. Heel of kapot?’

‘Kapot.’

‘Kaas?’

‘Ja, graag.’

‘Meegesmolten?’

‘Heel graag.’

Thierry zette een kop dampende koffie voor me neer en liep door de klapdeurtjes de keuken in. Terwijl ik een excuus mompelde, leunde ik iets over mijn voormalige gesprekspartner heen en trok het dienblaadje met suiker en melk naar me toe.

‘U komt zeker voor mevrouw Mulder,’ zei hij.

‘Die vrouw die vermist is? Nee, hoor.’

‘Volgens mij wel. Volgens mij bent u journalist.’

Hoe wist hij dat? Ik zou het fantastisch vinden als ik als zodanig werd herkend, maar ik had bepaald geen bekende kop. ‘Was,’ antwoordde ik, niet geheel onwaar aangezien dit hoogstwaarschijnlijk de laatste kans was mezelf bij de krant te bewijzen. ‘Maar ik ben in een andere hoedanigheid in Quisco.’

‘In welke hoedanigheid?’

Bemoelial. ‘Als gast,’ antwoordde ik en prees mezelf voor mijn geduld en voor het feit dat mijn irritatie niet in mijn stem doorklonk.

Meewarig schudde de man zijn hoofd. ‘Eens een journalist, altijd een journalist.’ Hij drukte zijn duim op zijn borstkas. ‘Ik kan het weten. Ik ben hoofdredacteur van Quisco Nieuws.’

‘Aha,’ zei ik en pakte met een bedankje mijn uitsmijter van Thierry aan.

‘Ik ruik een journalist op kilometers afstand.’

‘Dat ruikt-ie, ja,’ zei Thierry terwijl hij zijn handen aan de theedoek afveegde die aan zijn broekband hing.

‘Waar werkt u?’

Ik vertelde de hoofdredacteur dat hij het goed had geroken, dat ik freelancer was en mijn stukken verkocht aan degene die ze wilde hebben. ‘Als er meer gegadigden zijn, gaat het naar de hoogste bieder,’ voegde ik er lachend aan toe, ‘maar nu even niet.’

‘Nu even niet is voor een journalist een onmogelijke opgave. Het zit in je bloed. En dan heb ik het niet alleen over onze aangeboren nieuwsgierigheid. Een rasechte journalist wil zijn lezers informeren over zaken die verborgen zijn en verborgen moeten blijven. Het is aan ons die boven tafel te krijgen.’

Ik dacht er precies zo over. Het probleem was alleen dat mijn hoofd daar de laatste tijd niet naar stond. Het zat vol met niks. Het voelde vreemd, alsof ik er niet bij kon, alsof het hersendeel waar mijn ideeën uit ontsproten en het deel waarmee ik schreef hadden besloten een bordje **VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN** op te hangen en ik de onbevoegde was.

‘Dat ben ik met u eens, maar ik heb een sabbatical.’ Ik sneed mijn uitsmijter in stukken en nam een hap.

‘Ik hoop dat het u lukt uw brein tot stilstand te brengen. Doet u Selma de groeten van me.’ Hij stapte van zijn kruk en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Alberto. Alberto Meier.’ Op het moment dat ik zijn hand wilde pakken, stak hij zijn vinger naar mij uit. ‘Niet vergeten de groeten te doen, hè?’

Beduusd liet ik mijn hand zakken.

Alberto wendde zich tot Thierry, wees met zijn duim naar mij en zei op luide toon: ‘Geef deze nieuweling na zijn uitsmijter een

van je befaamde gehaktballen van me. Hij kan wel een volle maag gebruiken als hij bij Selma gaat logeren.'

Het lachen begon bij mijn andere buurman en na een paar seconden schaterde de voltallige klandizie het uit. Ik herkende die lach. Het was niet de gemeenschappelijke lach die verbroederde, maar de ons-kent-ons-lach van een groep tegenover een eenling. De enige die niet meelachte was Thierry die mij een begripvol klopje op mijn hand gaf. Ik vroeg om de rekening en mompelde iets over haast.

'Echt? Je hebt je bord geeneens leeg. En die gehaktbal dan?'

'Dat komt de volgende keer wel.'

Thierry schreef een getal op een papiertje en legde het op een schoteltje dat hij voor mij neerzette. Het was een belachelijk laag bedrag. Ik liet een veel te hoge fooi achter en vertrok.

In de veiligheid van mijn auto zoog ik de warme lucht diep in, blies langzaam uit en lachte. Er kwam een nerveus gehinnik uit. Wat was dit? Waarom reageerde ik als een onzekere puber? 'Kom op,' mompelde ik en stak de sleutel in het contact. Het harde ronkende geluid van mijn auto, dat ik altijd stoer en uniek vond klinken en bovenal perfect passend bij mijn imago, klonk nu ordinair en aanstellerig.